

Sygn. akt IIK 601/2

2Ds. 374/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07.01.2013r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tulliusz Stabryn

Protokolant: Sylwia Oleksy

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lubaniu Artura Idzi.

po rozpoznaniu dnia 07.01.2013r. sprawy karnej

przeciwko: **L. F. (1)**, s. M. i Z. zd. K.,

ur. (...) w S.

oskarżonemu o to, że :

w okresie od marca 2009r. do maja 2012r. w S., woj. (...) znęcał się psychicznie nad byłą żoną G. F. (1) w ten sposób, iż wszczynał wobec niej awantury domowe w trakcie których wyzywał ją słowami obelżywymi, groził pobiciem i pozbawieniem życia, wyganiał z miejsca zamieszkania, a ponadto stosując groźbę bezprawną wymuszał od pokrzywdzonej drobne kwoty pieniędzy oraz żywność, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1kk odbywając uprzednio karę pozbawienia wolności zgodnie z Wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu sygn. akt VIK 519/06 w okresie od 07.11.2007r. do 07.09.2008r.,

tj. o czyn z art. 207 § 1kk w zw. z art. 64 § 1kk

I. uznaje oskarżonego L. F. (1) winnym popełnienia zarzucanemu mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 207 § 1kk w zw. z art. 64 § 1kk i za to na podstawie art. 207 § 1kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 41 a § 1kk nakazuje oskarżonemu L. F. (1) opuszczenie lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną G. F. (1) w terminie 7 (siedmiu) dni od daty uprawomocnienia się wyroku na okres 10 (dziesięciu) lat,

III. na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych, zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów w niniejszej sprawie i nie wymierza mu opłaty karnej.

Uzasadnienie.

L. F. (1) zamieszkuje wspólnie z byłą żoną G. F. (1) w S. 315. Utrzymuje się on z prac dorywczych, a zarobione pieniądze przeznacza głównie na zakup alkoholu. Po spożyciu alkoholu staje się agresywny i wulgarny wobec domowników. W okresie od marca 2009 roku do maja 2012 roku wielokrotnie wszczynał awantury domowe będąc pod wpływem alkoholu, w trakcie, których, wyzywał swoją byłą żonę od „kurwy, szmaty i dziwki”. Niejednokrotnie groził jej pobiciem i pozbawieniem życia, mówiąc do niej, „że takie jak ona trzeba tępić”. W trakcie awantur popychał G. F. (1) i szarpał za odzież, a nadto wyganiał z domu. Wykorzystując strach byłej żony, żądał również drobnych kwot pieniędzy oraz żywności. W dniu 10 maja 2012 roku w związku z kolejną awanturą G. F. (1) wezwał na interwencję Policję. L. F. (1) w obecności funkcjonariusza Policji M. S. (1), znieważał słowami wulgarnymi byłą żonę, groził jej pozbawieniem

życia usiłując ją uderzyć, a nadto niszczył meble wyrzucając je przez okno na podwórko. L. F. (1) w związku ze swoim zachowaniem został zatrzymany przez Policję. W chwili czynu znajdował się w stanie nietrzeźwości ze wskazaniem 0,95 mg alkoholu na dm³ w wydychanym powietrzu.

Dowód: zeznania świadka G. F. k. 56, 5-6, 13-14, 62;

zeznania świadka M. S. k. 56, 41;

zeznania świadka M. M. k. 56;

zeznania świadka M. S. k. 63;

wyjaśnienia oskarżonego L. F. k. 55;

protokół użycia alkotestu k. 2;

protokół zatrzymania k. 3.

L. F. (1) był uprzednio karany sędownie, zaś aktualnego czynu dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk.

Dowód: karta karna k. 24;

odpisy wyroków k. 27-29.

Oskarżony L. F. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W swoich wyjaśnieniach potwierdził tylko używanie słów wulgarnych wobec byłej żony. Zaprzeczył natomiast temu, że miał kierować jakiegokolwiek groźby wobec G. F. (1), używać wobec niej siły fizycznej bądź wyłudzać od niej pieniądze.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na danie im wiary. Zaprezentowana przez oskarżonego linia obrony jest lakoniczna i ma na celu przedstawienie jego osoby w lepszym świetle. Tymczasem zebrany materiał dowodowy, w żaden sposób nie koreluje z okolicznościami wskazanymi przez oskarżonego, czyniąc jego wersję gołosłowną.

Przesłuchana w charakterze świadka G. F. (1) w swoich zeznaniach opisał zachowanie byłego męża, w sposób jednoznaczny i precyzyjny, wskazując elementy znęcania psychicznego. Choć bezpośrednio zainteresowana w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy, nie dała podstaw do kwestionowania wiarygodności swoich zeznań, które korelują z zebraniem materiałem dowodowym, a w szczególności z zeznaniami świadków M. S. (1), M. M. (3) i M. S. (4). Relacja świadka nie jest przesadna ani przekoloryzowana, a ogranicza się jedynie do dających się potwierdzić faktów.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał jej zeznania za wiarygodne.

Przesłuchany w charakterze świadka funkcjonariusz Policji M. S. (1) potwierdził okoliczności dotyczące interwencji w dniu 10 maja 2012 roku. Co istotne potwierdził on zachowanie oskarżonego noszące cechy przestępstwa, wskazując, iż w ich obecności nie tylko znieważał pokrzywdzoną i groził jej, ale również próbował ją uderzyć. Podkreślił również, iż oskarżony niszczył meble wyrzucając je przez okno bez wyraźnej przyczyny. Jego zeznania w tym zakresie są spójne i logiczne, a nadto całkowicie bezstronne albowiem nie jest on bezpośrednio zainteresowany w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy na czyjąkolwiek korzyść. Zeznania świadka znajdują odzwierciedlenie w protokole użycia alkotestu oraz zatrzymania osoby, gdzie wskazano przyczyny tejże czynności.

Również świadek M. M. (3) potwierdził, iż oskarżony pod wpływem alkoholu znieważa swoją byłą żonę. Również jego zeznania w ocenie Sądu zasługują na danie im wiary. Są one obiektywną relacją zaobserwowanego zdarzenia i brak w nich jakiegokolwiek cech mogących świadczyć o konfabulacji.

Na koniec należy się donieść do zeznań świadka M. S. (4), siostry G. F. (1). Świadek potwierdziła nadużywanie alkoholu przez oskarżonego oraz jego agresywne zachowanie pod jego działaniem. Wskazała również, iż w jej obecności oskarżony wyzywał słowami wulgarnymi pokrzywdzoną, lecz nie bił nigdy G. F. (1) ani jej nie groził. Co istotne wskazał, iż oskarżony miał mówić do byłej żony, „że takie jak ona trzeba tępić”, ale sama tego nie traktuje, jako gróźb. Zdaniem Sądu zeznania świadka korelują z zebrany materiał dowodowy, zaś ich treść można obdarzyć walorem wiarygodności. Choć świadek jest osobą bliską dla pokrzywdzonej, nie stara się manipulować zaistniałymi faktami, wiernie relacjonuje zaistniałe zdarzenia wskazując zarówno na okoliczności mogące obciążyć oskarżonego jak i dystansując się, co do niektórych faktów, szczególnie tych zasłyszanych od siostry.

W ocenie Sądu w świetle tak zgromadzonego materiału dowodowego okoliczności sprawy i wina oskarżonego nie budzą żadnych wątpliwości. Oskarżony L. F. (1) swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanego mu czynu z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Bez wątpienia zachowanie oskarżonego polegające na wszczynaniu awantur pod wpływem alkoholu, kierowaniu wyzwisk pod adresem byłej żony, słowne zastraszanie jej oraz żądanie wydawania pieniędzy, nosi znamiona znęcania psychicznego.

Oskarżony przedmiotowego czynu dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk. Będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 26 października 2006 roku w sprawie VI K 519/06, za czyny z art. 207 § 1 kk i art. 224 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat, którą to dożył w okresie od 7 listopada 2007 roku do 7 września 2008 roku, w okresie pięciu lat od jej odbycia dopuścił się umyślnego przestępstwa podobnego (z art. 207 § 1 kk), za które był już wcześniej karany.

Wymierzając L. F. (1) na podstawie art. 207 § 1 kk karę 1 roku pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze jego dotychczasowy charakter i sposób życia, jego uprzednia karalność, w tym 4 krotnie za przestępstwo z art. 207 § 1 kk, dopuszczenie się czynu w ramach powrotu do przestępstwa, znaczną społeczną szkodliwość zarzucanego mu czynu, przejawiającą się w braku poszanowania godności drugiego człowieka i jego prawa do samostanowienia.

W ocenie Sądu tak wymierzona kara będzie adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego, będzie dla niego realnie dolegliwa, przez co winna mu uzmysłowić niedopuszczalność podobnego zachowania w przyszłości. Oskarżony musi mieć świadomość, tego, iż każde zachowanie sprzeczne z ustalonym porządkiem prawnym spotka się z odpowiednią sankcją karną.

Wymierzona oskarżonemu kara czynić będzie również zadość społecznemu odczuciu sprawiedliwości.

Biorąc pod uwagę, iż oskarżony był w przeszłości 4 krotnie karany za przestępstwo z art. 207 § 1kk i mimo stosowania wobec niego najsurowszych sankcji karnych, nie zmienił on swojego zachowania wobec byłej żony, Sąd uznał za celowe i konieczne zabezpieczenie bezpieczeństwa pokrzywdzonej, wobec czego na podstawie art. 41a § 1kk nakazał L. F. (1) opuszczenie lokalu zajmowanego wspólnie z byłą żoną na okres 10 lat, w terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się wyroku.

Mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego (brak stałego źródła dochodu), Sąd na podstawie art. 624 § 1kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów niniejszej sprawy i nie wymierzył mu opłaty.